

Vervalsingen tussen WO I en WO II

door Joselito Eeckhout

Valse munten hebben en zullen altijd bestaan. Tijdens de wereldoorlogen was dat niet anders. Een valsemunter, die zijn munten makkelijk aan de man wil brengen, moet deze zo goed mogelijk laten lijken op de stukken die door de overheid in omloop zijn gebracht. Het getuigt van vakmanschap, als een valse munt veel sporen van gebruik vertoont. Dit betekent dat het stuk lang onopgemerkt heeft kunnen circuleren. Zelfs wanneer het metaal een totaal andere legering heeft, en het gewicht duidelijk verschilt van de echte exemplaren, kunnen valse munten lang in roulatie blijven, door de kwaliteit van afwerking. Vervalsingen van zilveren munten worden bijvoorbeeld achteraf verzilverd om het stuk nog echter te doen lijken.

Hieronder enkele exemplaren uit mijn persoonlijke verzameling. We starten met een paar veel voorkomende types, en eindigen met de pronkstukken uit mijn collectie tot nu toe.

20 Frank 1934 – Bonnetain/ Devreese (Ag 835 ‰, 11 g.)

Dit exemplaar is van een onbekende legering (waarschijnlijk lood en zink) en weegt 7.86 g.

20 Frank 1932 Bonnetain/Devreese (Ni, 20 g.)

Dit exemplaar is van een onbekende legering (waarschijnlijk lood en zink) en weegt 17.72 g.

5 Francs 1930 – Devreese/Everaerts (Ni, 14 g.)

Dit exemplaar is van een onbekende legering (waarschijnlijk tin en zink) en weegt 11,39 g.

2 Francs 1930 – Bonnetain (Ni, 10 g.)

Dit exemplaar is van een onbekende legering (waarschijnlijk lood en zink) en weegt 8,92 g.

5 Frank 1941 – Rau (Zi, 6 g.)

Dit exemplaar is van zink en weegt waarschijnlijk 8,96 g.

25 Centimes 1915 (Zi, 6,5 g.)

Dit exemplaar is van zink en weegt 7,09g.

De maker van deze vervalsing heeft halverwege beslist om in plaats van 25 van 1916, er te produceren van 1915. Hoe hij het gedaan heeft, is de gietmal is deels dubbel gegraveerd, waardoor de gegoten vervalsing deze vreemde dubbele legende vertoont. Ik bezit 2 identieke exemplaren van dit type.

50 Centimes 1918. (Zi, 5 g.)

Dit exemplaar is van zink en weegt 5,81 g.

Dit is het grappigste voorbeeld van een vervalsing. Dit stuk lijkt nauwelijks op een echt exemplaar. keerzijde valt nog mee, maar de voorzijde vertoont vele verschillen. Je kan stellen dat het wel een heel vrije interpretatie is van het origineel. Je vraagt je af hoe dergelijke exemplaren het ooit in circulatie overleefd hebben. Als er een zeldzaamheidsgraad zou bepaald worden voor valse munten, dan denk ik dat het gebrek aan vakmanschap wel eens de zeldzaamheid positief kan beïnvloeden.

20 Francs 1934 – Bonnetain/Devreese (Ag 835‰, 11 g.)

Dit exemplaar is van een onbekende legering (waarschijnlijk koper en nikkel) en weegt 10.36 g.

Het eerste wat opvalt aan deze poging om een overtuigende vervalsing te produceren, is dat hij de afwerking met een laagje zilver heeft gemist. Desalniettemin denk ik dat het eindresultaat niet veel beter zou zijn geweest.

25 Centimes 1916 (Zi, 6,5 g.)

Dit exemplaar is van zink en weegt 7,28 g.

Dit is mijn pronkstuk, als je een valse munt met zo'n bewoordingen mag benoemen. Als je dit stuk naast een authentiek exemplaar legt, zal je vele verschillen ontdekken. Het lettertype van de legendes zijn anders, de leeuw is iets anders gevormd en de cijfers vertonen duidelijke afwijkingen. Daarentegen moet je wel stellen, dat qua vakmanschap dit stuk erbovenuit steekt. Ik kan me inbeelden dat vervalsing zonder argwaan door de middenstand en door de gewone burger werd aanvaard.

